Ben Hur.

En Fortælling fra Kristi Tid

af

Lewis Wallace

Nordamerikansk General, forhenværende Gesandt i Konstantinopel.

Paa Dansk ved **Vilh. Møller.**

(Fortsat.)

„Nej", gentog Ben Hur eftertænksomt, „dræbe ham vil jeg foreløbig ikke. Men ydmyge ham! . . ." Han gjorde en lille Pause og spurgte saa pludselig: „Kender Du Scheik Ilderim? Og ved Du, hvor han bor?"

Igen studsede Malluch. Han hustede Gaven, som den unge Pige henne ved Kilden havde givet Ben Hur, og han undredes paa om monstro Ben Hur, skønt han lod til at være optagen af Hævnplaner, skulde føle sig fristet til at søge at knytte et Kærligheds-Forhold. Han svarede imidlertid: „Her fra Daphnes Grotte kan man til Hest naa til Palmelunden paa to Timer; med en flink Kamel kan man være der paa en Time."

„Og de Væddeløb, Du fortalte mig om, — er de offentlige? Og naar skal de være?" spurgte Ben Hur videre.

Malluch begyndte at forstaa. — „Væddekampen er offenlig, skønt den foranstaltes af Præfekten, som Privatmand, til Ære for Konsul Maxentius. Forøvrig bidrager Antiochias Borgere; for de ved, at det bringer altid en Del Penge blandt Folk, naar Konsulen kommer hertil med sin Hær (han skal paa et Togt mod Partherne), og naar der saa samtidig bliver offenlige Kamplege. Allerede for en Maaned siden er der sendt Herolder ud til alle Kanter; der vil sikkert komme Masser af Tilskuere. Der er ogsaa udsat kongelige Belønninger for Sejrherrerne."

„Hvor stor er Antiochias Cirkus?"

„Den har Plads til to hundred tusind Mennesker, og er indrettet, siger man, ganske som den store Cirkus i Rom. Der gælder ogsaa de samme Regler hos os som der. Kun har hos os alle Vognene Lov til at køre paa en Gang. I Rom, siger man, maa der kun køre fire ad Gangen."

„Det er græsk Stik", sagde Ben Hur; „jeg kan mærke, Antiochia er mere græsk end romersk . . . Man har altsaa ogsaa Lov til at køre med egen Vogn og egne Heste? (Malluch nikkede) . . . Men saa var det, naar Væddekampen skal være?"

„Det er sandt, der havde jeg nok nær glemt det vigtigste!" sagde Malluch. „Konsulen ventes i Morgen, og fjerde Dagen derefter skal saa Væddekampene finde Sted."

„Tiden er knap, men det faar at være! . . . Ved Israels Profeter! jeg griber Tøjlerne igen! . . . Skønt — bi lidt! en Ting endnu! Er det g a n s k e sikkert, at Messala vil deltage i Kampen?"

„Det er sikkert nok! det er forkyndt paa Gaderne og i Badene og i Teatrene og paa Kasernen; og desuden staar hans Navn, som Tegn paa Væddemaal, paa hver eneste ung Ødelands Notits-Tavle i Antiochia. Jo, h a n tører! . . . Men tør Du tænke paa at maale Dig med ham? Er Du øvet i den Slags?"

„Vær Du ganske rolig! I Cirkus Maximus i Rom blev i de sidste Aar Kransene uddelt efter m i t Forgodtbefindende. Jeg kunde have kommet til at styre selve Kejserens Heste, hvis jeg havde villet . . . Men nok om det! Vil Du vise mig en Tjeneste endnu, vil Du følge mig ud til Scheik Ilderim?"

„Naar?"

„Straks! Venter jeg, saa kan imens en anden have faaet Lov at køre hans Heste . . . Men lad os ikke spilde Tiden. Vil Du gøre, hvad jeg beder Dig om?"

Malluch betænkte sig et Øjeblik. „Det rigtigste", sagde han saa, „bliver, at vi faar et Par flinke Kameler hertil i Landsbyen: saa kan vi være derude paa en Time." — —

Landsbyen var en Samling prægtige Villaer, der laa omgivne af smukke Haver . . . De fik to Kameler, og red afsted ud mod Palmelunden. Landskabet, de kom igennem, førte med Rette Navn af Antiochias Have. Hver Plet Jord var dyrket. Inde paa Markerne modnedes Meloner og stod Abrikos- og Figen-Træer; der var smaa Lunde af Orange- og Citron-Træer; og Gærderne var forvandlede til et Slags Hække af Vinranker. Hist og her saa man et Glimt af Taurus og Libanon, mellem hvilke Orontes snoede sig som et Sølvbaand. Et Stykke Vej red man langs Floden: den laa i skinnende Sol, bedækket med et Mylder af Fartøjer, der syntes at fortælle om det nære Hav, om fjerne Stæder og fjerne Folkeslag og om tusinde sevværdige og attraaværdige Ting . . .

De kom hen til en lille Bugt, hvor en ældgammel Palme stod og holdt Vagt. Derfra saa man ud over en græsgrøn Slette og over mod en Lund, hvor mægtige Palmetræer steg ranke op mod den bleggraa Himmel. Ben Hur studsede over Stedets Skønhed. „Hvor i al Verden", sagde han, „er Scheiken dog kommen i Besiddelse af saa dejligt et Stykke Jord, og hvor har han kunnet beholde det, saa havesyge som de romerske Guvernører plejer at være? Han gjorde dog ikke Indtryk paa mig, da jeg saa ham i Dag, af at være en betydelig Mand!"

„Egnen, hvor han bor", forklarede Malluch, „har en af hans Forfædre faaet af en forjaget Konge, hvem han hjalp paa Tronen igen. Herren har velsignet Stammen: den voksede i Mandtal og i Rigdom, og den er Herre nu over mangen Vej mellem Byerne, saa det afhænger af d e n, om Købmændene skal have Lov at drage i Fred eller ej. Som d e n bestemmer, saadan bliver det. Endog Præfekten i Citadellet, som behersker Antiochia, priser sig lykkelig, hver Gang Scheiken med Kvinder og Børn og med sit Følge af Tjenere og Kameler og Heste falder paa at gæste Staden."

„Saa-aa?" sagde Ben Hur. „Men Scheiken lod jo dog til at være opbragt paa Romerne?!"

„Det er han ogsaa. For nogle Aar siden overfaldt Partherne en Karavane, som førte Skatterne fra et romersk Distrikt med sig. Kejseren i Rom dømte Herodes til at erstatte, hvad der var gaaet tabt, og Herodes bemægtigede sig saa en passende Del af Ilderims Ejendom under Paaskud af, at han havde forræderisk svigtet sin Forpligtelse til at vaage over Vejenes Sikkerhed. Scheiken appellerede til Kejseren, men fik et tvetydigt Svar. Fra den Dag af har Oldingen pønsket paa Hævn over Rom . . . Du maa vide", tilføjede Malluch, „Jeg er kendt med Købmanden Simonides i Antiochia og ser ofte hans Venner i hans Hus. Paa den Maade er jeg ogsaa blevet lidt kendt med Scheik Ilderim."

Et Øjeblik blev Ben Hur aandsfraværende: han saa pludselig for sig Simonides Datter, Esther, saa snart og uskyldig og beskeden, med de dybe, mørke, straalende Øjne, der havde set saa medfølende paa ham . . . Men saa fortsatte Malluch:

„Det er ikke mer end et Par Uger, siden jeg var sammen med Scheiken der. Da fortalte han en besynderlig Historie. For mange Aar siden var en Dag kommet til ham i Ørkenen tre Fremmede, en Inder, en Græker og en Ægypter, ridende hver paa sin hvide og usædvanlig store Kamel. De nød Gæstevenskab hos ham den Nat, og da de næste Morgen stod op, hørte han dem bede en underlig Bøn — til „Gud og hans Søn". Efter Frokosten fortalte Ægypteren ham, hvem de var, og hvor de kom fra. For hver af dem skulde der have vist sig en Stjerne, og en Stemme havde befalet dem at drage til Jerusalem og spørge: „Hvor er den Jødernes Konge, som nylig er født?" Det gjorde de; og Stjernen førte dem til Jerusalem og derfra til Bethlehem, og de fandt i en Klippehule et nyfødt Barn, og de faldt ned for det og tilbad det og bragte det kostbare Gaver. Saa skyndte de sig bort; thi de mente, at Herodes, — den saakaldte „Store" — søgte efter dem og stod dem efter Livet. Et helt Aar, tror jeg, blev de hos Scheiken; saa, da der ingen Fare længer var, drog hver sin Vej."

Ben Hur havde hørt spændt efter. — „De skulde spørge efter den Jødernes Konge, som nylig var født, siger Du? . . Og de fandt Barnet?! . . . Forunderligt! forunderligt! — — Men senere — hvad blev der saa af de tre Mænd?"

„Det var just derfor, Scheik Ilderim den Dag gæstede Simonides. Den foregaaende Nat var den ene af de tre Fremmede vendt tilbage til ham, — Balthasar, Ægypteren."

„Hvad siger Du?! Balthasar, — Ægypteren?! Men saadan kaldte jo Manden sig derhenne ved Kilden!"

„Ja sandelig!" udbrød Malluch, „det maa være ham! Han red jo ogsaa en mægtig stor, hvid Kamel! . . . Og Du reddede hans Liv!"

„Og den unge Kvinde", mumlede Ben Hur hen for sig, — „den unge Kvinde var hans Datter!" . . . Han tav længe, og spurgte saa pludselig igen: „Og Du siger, de skulde spørge efter den J ø d e r n e s K o n g e, som nylig var født?!"

„Saadan fortalte Scheiken. Selv har han siden da ventet og ventet, at hin Jødernes Konge skal komme — og fuldbyrde Roms Skæbne, sagde han . . ."

„Men hvor kan der tænkes nogen Jødernes Konge, f ø r Rom er falden?" mumlede Ben Hur hen for sig.

„Der kommer nogen!" sagde Malluch og lyttede . . .

De hørte Lyden af Vognrullen og af Hovslag, som hurtigt kom nærmere. Og lidt efter kunde de se, hvem det var, der kom: det var Scheik Ilderim med talrige Tjenere til Hest og saa de fire arabiske Heste forspændt for Vognen. Scheiken sad med tankefuldt bøjet Hoved.

Han hilste venligt, da han fik Øje paa de to, som agtede sig hen til ham: — „Fred være med Eder!" sagde han, „velkommen, min Ven Malluch! Bringer Du mig maaske godt nyt fra Simonides, — Herren holde sin Haand over ham! Følg med! jeg har baade Brød og Drikke at byde Eder, . . . kom altsaa!"

De fulgte saa med ham til Telt-Indgangen. Der stod alle af, hvorefter Scheiken bød, paa en Bakke, sine to Gæster Bægere med en fødeligtnende Drik, som han havde hældt ud af en Lædersæk: „Drik!" sagde han, „drik! det er Teltboeres Hjertestyrkning! . . . Og saa — velkommen i Guds Navn!"

Malluch tog ham afsides og talte lidt med ham under fire Øjne; saa kom han hen til Ben Hur: „Jeg har talt med Scheiken om Dig", sagde han, „imorgen faar Du Hestene til Prøve. Han er Din Ven. Tilgiv, men nu — da jeg har gjort for Dig, hvad jeg kan — maa jeg tilbage til Antiochia: jeg ventes derinde endnu i Aften. Imorgen ser Du mig imidlertid igen, og hvis Du vil, skal jeg blive hos Dig, til Væddekampen er forbi . . ."

De skiltes under Taksigelser og gode Ønsker, og Malluch red tilbage til Staden . . . Der havde Simonides og dennes Datter allerede en god Stund ventet ham utaalmodigt.

De var ude paa det nederste Huses Tag nu ved Aftenstid, og saa ud over Floden, hvor Skibene laa stille og store i det blanke Maanelys. Vinden viftede lunt og sagte; paa Broen oven over dem var der en evig Kommen og Gaaen af mange Mennesker. Esther stod foran Faderen og holdt paa en Bakke hans karvelige Aftensmad: nogle Hvedekager, lidt Honning og en Skaal Mælk, hvori Simonides nu og da dyppede en Mundfuld Brød. De havde talt og talte om Malluch og den unge Mand, som han var sendt ud at holde Øje med.

Saa kom endelig Malluch. „Fred være med Dig, gode Mester", sagde han og bukkede dybt, „og med Dig, Esther, Du den bedste af alle Døtre!" Og han blev staaende ærbødigt og ventede, — skønt Simonides mere lod til at behandle ham som en Ven end som en Tjener.

„Naa, hvad har Du saa at melde om den unge Herre?" spurgte endelig Købmanden.

Malluch fortalte, hurtigt og bestemt, hvad han havde set og hørt og hvad han mente at turde slutte sig til. Efter hans Opfattelse var Ben Hur sikkert en Israelit, af Juda Stamme; han var forsigtig, sparsommelig, Herre over sig selv; han hadede Romerne — navnlig, lod det til, den fornemme unge Messala; men skønt han forstod at beherske sig, var det dog let at mærke, at al hans Digten og Tragten gik ud paa to Ting: paa at genfinde sin Moder og Søster og paa at faa Hævn over Romerne. „Jeg saa, hvor det foer i ham", sagde Malluch, „da jeg fortalte ham om Scheik Ilderims Stemning mod Rom og om hine Fremmede, der var draget ud for at finde den nyfødte Jødernes Konge."

Simonides blev ivrig. „Hvad sagde han om Jødernes Konge? Lad mig høre!" udbrød han.

„Han lod til at mene, at Rom skulde ødelægges, f ø r der kunde blive Tale om en ny Regering."

Simonides sad længe tavs. Saa ligesom vaagnede han op af en Drøm og sagde: „Det er godt, Malluch! Du har stilt Dig fra Dit Hverv, som jeg ventede det af Dig, — jeg takker Dig! Tak, Malluch! Se nu at faa noget at spise — og gør Dig saa i Stand til at vende tilbage til Palmelunden. Du maa staa den unge Mand bi i hans Forehavende; jeg skal give Dig Brev med til Scheiken . . ." Og hen for sig mumlede han: „Maaske jeg selv kommer i Cirkus den Aften! . . ."

Da Malluch var gaaet, dyppede Simonides — som i Tanker — igen et Stykke Brød i sin Mælk, men udbrød saa i det samme: „Sæt Bakken, Esther! nu er der spist nok for i Dag! . . . Saadan! . . . Og kom saa hen til mig, mit Barn!"

Og med Datteren siddende hos, som hun plejede, paa Lænestolens ene Arm, fortabte han sig i store Planer:

„Nu forstaar jeg", sagde han, „hvorfor Herren har velsignet mig med Rigdom! Den nærmer sig, Afgørelsens store Dag; Kongen er født, som skal komme, — han er voksen nu og myndig! Sagde ikke Ilderim, at det var vist til December 27 Aar, siden Balthasar og hans Fæller havde søgt Tilhold hos ham under Herodes' Efterstræbelser! . . . Hellige Israels Fædre, hvilken Lykke, om jeg skal opleve den Dag! Jeg synes allerede, jeg ser Jorden aabne sig for at opsluge Rom; jeg ser dets Mure styrte, og jeg hører Folkene drage Vejret som efter en stor Pine og raabe: Rom er forsvundet!" — — Han lo hen for sig. „Hvad Du, Esther?! Mine Tanker skulde være ved Tal og ved Forretninger, og saa klinger det i dem af Cymbler og af Harper — af Jubelraab — af Jubelraab!" gentog han heftigt. „Og saa, naar Kongen kommer, saa trænger han til Penge og Folk, — og saa venter ham . . . Forstaar Du nu, Esther, hvad Vej jeg mener der er forestreven baade mig og den unge Herre, hvis han er den, han siger?!"

Hun tav . . . Simonides saa op paa hende — og kom til at huske paa, at ikke alle glædes ved et og det samme. Han hustede, at hans Datter var først og fremmest Kvinde.

„Hvad tænker Du paa, Esther?" spurgte han langsomt. „Er der noget, Du ønsker? — noget, Du længes efter?"

Hun svarede: „Send Bud, Fader, efter vor unge Herre, send Bud straks! Og lad ham ikke komme til at kæmpe i Cirkus!"

„Ah!" sagde Simonides langsomt. Og atter gled hans Blik ud over Floden, hvor Skyggerne nu begyndte at blive store og dybe. Datterens Svar havde givet ham som et Stik i Brystet. Elskede hun monstro den unge Herre? . . . Hun var kun sejsten Aar: den Alder har let ved at røres og let ved at skænke sit Hjerte bort, naar det først er rørt! Det vidste han. Alligevel kom der over ham en nagende, uvillig Følelse — næsten en Slags Skinsyge, og for en Stund glemte han over den al sin Hævnsyge, alle sine højtflyvende Fremtidsdrømme. . . .

„Hvorfor — skulde han ikke kæmpe i Cirkus, Barn?" spurgte han endelig.

„Cirkus er intet Sted for en Israels Søn, Fader!" sagde hun sagte.

„Bah! det er rabbinske Ideer, Barn, lutter Rabbiner-Ideer . . . Er det din eneste Grund?"

Hun tav. Faderens Spørgsmaal fyldte hende med saadan en underlig bitter-sød Forvirring; hendes Hjerte tog til at banke . . .

Simonides lagde blidt sin Haand over begge hendes Hænder. „Ser Du, mit Barn", sagde han, „alt, hvad jeg ejer, er min unge Herres, alt kan han tage fra mig. Og jeg vilde dog ikke være fattig: for jeg beholdt din Kærlighed, mit Barn! . . . Med mindre — — han ogsaa skulde have den?"

Hun blev ved at tie . . .

„Svar mig, Esther!"

Hun rejste sig og stod med bortvendt Ansigt. „Jeg forlader Dig aldrig, Fader," sagde hun roligt. „Selv om jeg kommer til at elske en anden, vil jeg blive hos Dig altid — altid!"

Og som i Tanker tilføjede hun stille og bly: „Hans Stemme — og hans Ansigt drog mig til ham; jeg er angst for at vide ham i Fare. Jeg vilde blive glad ved at se ham igen, Fader. Men — ugengældt Kærlighed er ingen sand Kærlighed: jeg vil vente — og mindes, at jeg er din og Moders Datter!"

Han drog hende ned til sig og kyssede hende. — „Min Esther, Du Herrens Velsignelse over mit Liv!" mumlede han bevæget. „Ved Guds hellige Navn og det evige Liv sværger jeg: ingen skal faa Lov at volde Dig Kummer! . . ."

Tjeneren kom og rullede Simonides ind i hans Stol. Derinde sad han endnu og tænkte paa „den Jødernes Konge," da Esther alt den Stund havde sovet de uskyldiges blide Søvn.

XII.

Paladset paa Flodens modsatte Bred, omtrent lige overfor Simonides' Hus, mentes at være bygget af den berømte Epiphanes. Det var klodset, men storslaaet, med et Virvar af Haller og Gemakker og Baderum og Lysthuse ovenpaa Taget og Haver uden om. Muren, der fulgte Bredden og gik hele Øen rundt, var oprindelig bestemt til Værn for Paladsets Beboere mod baade Vandet og Overfald af Fjender — men senere, paastod man, havde den tværtimod gjort Paladset ubeboeligt. Der var usundt derovre, hed det sig. Unægtelig var der saa ogsaa blevet bygget en ny Residens til Præfekten, nedenfor Jupiter-Templet paa Bjærget Sulpius' vestlige Side. Men Grunden var nok i Virkeligheden kun den, at der følte Romeren sig sikrere. Trods dets „Usundhed" blev Ø-Paladset nemlig stadig holdt rede, og kom der til Antiochia en Konsul, en Feltherre, en Konge eller lignende højtstillet Person, fik han altid det anvist til Opholdssted.

I en af Slottets Sale var den Aften samlet vel et hundrede, for Størstedelen ganske unge Mennesker. Alle talte de Latin, og alle var de klædt paa Romersk, i kortærmede og kortstødede Tunikaer. Paa den kostbare Divan — af indisk Silke og Kaschemir, — der løb Salen rundt langs Væggene, havde de kastet deres Togaer og Overkjortler, hvoraf adskillige var purpurbræmmede. Der laa ogsaa nogle af Selskabet og sov, enten det nu var Heden eller Vinden, der havde overmandet dem. Det klare Lys fra fem prægtige Bronze-Lysekroner faldt ned over dem. Disse Lysekroner (hvoraf der hang en i hvert Hjørne af Salen og en midt i Loftet) bar Pyramider af tændte Lamper. I Lampe-Lyset kunde man stelne tydeligt Ansigterne paa de Atlas-Figurer, som bar Loftet, ligesom man saa' Loftets kulørte Vinduer, med dets Ruder af Mineral i Stedet for af Glas, og Gesimsen med dens Arabeske i blaat, grønt, Purpur og Guld . . . Borde og Stole af en underlig, ægyptisk Facon udgjorde Møblementet.

Der var en Summen af Stemmer i Salen, nu og da ogsaa Latter-Udbrud eller højlydt Banden, og uafbrudt Raslen af Tærninger. „Du Flavius!" sagde en af de spillende og blev staaende med Tærningen mellem Fingrene, „se min Overkjortel der — der lige foran Dig paa Sofaen! Den er splinterny, og Skulderspændet er saa bredt som min Haand, — kan Du se?" — „Ja", sagde Flavius, uden at se op fra Spillet, „den Slags har jeg set nok af, — hvad er der ved den?" — „Der er ikke noget! Men jeg vil give den til den, som kunde sige mig paa Minuten, naar Maxentius kommer i Morgen!" — „Aah! bah! Slaa nu bare!"

Tærningen raslede. — „Vundet!"

„Hm! Ja ved Jupiter! — Skal vi en Gang igen?" spurgte Flavius.

„Lad gaa! Det gælder en Sesterz!"

De noterede begge op paa deres Smaatavler. Spillet fortsattes.

„Hvorfor vil Du vide, hvad Minut Maxentius kommer?" spurgte saa Flavius.

„Tænk Dig en Gang selv: at staa med bart Hoved og vente paa Kajen, hvor han skal gaa i Land! I skrivt Solhede, — Vestas Ild er ikke saa gloende! Skal jeg endelig dø, saa vil jeg dø i Rom! . . . Saa, ved Guderne! Tabt! . . . Nok en Gang, Flavius! Jeg maa se at vinde min Sesterz igen! . . ."

Og de spillede videre, — og da Dagskæret faldt ind gennem Loftsvinduerne og gjorde Lampelyset blegt, sad de og spillede endnu. Begge hørte de — som Størsteparten af de tilstedeværende — til Konsulens militære Følge, der drev Tiden hen med Svir og Spil, medens det ventede paa hans Komme.

Imidlertid var en Flok unge Herrer kommet ind, uden at nogen havde lagt Mærke til det, og gik hen mod det midterste af Bordene. Selskabet lod til at komme fra et Gilde: nogle af dem dinglede, og en af dem havde en Krans om Hovedet — Tegnet paa, at han enten havde været Gildets Helt eller dets Giver. Ham havde forøvrig Vinen ikke haft anden Indflydelse paa, end at han nu bar sit Hoved dobbelt kækt og havde hede Kinder og Læber og straalende Øjne. Selvbevidst banede han sig Vej til Bordet, og blev staaende og saa ud over Grupperne . . .

„Messala! Messala!" udbrød de nærmest siddende — og de, der befandt sig længere nede i Salen, gentog straks efter Navnet. De fleste af de spillende rejste sig; man stimlede sammen om Bordet, hvor Messala havde taget Plads.

„Helsen og Lykke, Ven Drusus!" sagde han til en af dem, der sad i Nærheden af ham. „Lad mig en Gang se dine Tavler." Messala løb igennem de Væddemaal, som stod noteret paa dem, og kastede dem saa hen til ham. — „Denarer, lutter Denarer, . . . Slagter- og Kvægdriver-Mønt!" udbrød han og lo haanligt. „Ved den berømte Semele! hvad skal der blive af Rom, naar en Cæsar giver sig til at vaage Natten bort for at se, om ikke Fortuna vil kaste ham en Tigger-Denar i Skødet?"

Drusus blev ildrød i Hovedet . . . Messala fortsatte: „I den store Kiste derovre paa Citadellet har jeg liggende fem Talenter i fuldlødig Mønt. Her er Kvitteringen!" — Han trak en Pergament-Rulle frem og kastede den paa Bordet, mens alle aandeløse saa paa ham. — „Saa meget holder jeg! . . . Hvem vil holde imod? . . . Hvad for noget? ingen svarer? er Summen Jer for stor? — Naa, fire Talenter da! . . . Heller ikke? — Tre da! . . . eller to! . . . eller een! En eneste Talent til Ære for den Flod, ved hvis Bredder I blev født! Den barbariske Orontes mod den hellige Tiber!"

Han havde rystet Tærninge-Bægeret, mens han talte . . . Ikke een rørte sig. — — Saa tylede han Bægeret hen ad Bordet og stak leende sin Kvittering til sig igen. — „Hahaha!" lo han, „ved Jupiter i Olymp! nu forstaar jeg, hvorfor I er kommet til Antiochia, — I skal først til at gøre Lykke, eller I skal se at faa hjulpet jer Lykke paa Fode! . . . Hejda! Cæcilius!"

„Ja, Messala!" svarede een bagved ham.

„Skaf os Vin og Bægre og Drikkestaale! Vore Landsmænd her lader ikke til at have Punge; men Mæver har de da vel! Skynd Dig!" — — Og idet han vendte sig om mod Drusus, tilføjede han: „Om Forladelse! jeg vilde blot føle disse unge Spirer fra Rom paa Tænderne! Kom an, Du!" Han tog igen Bægeret og rystede Tærningerne, saa det klirrede efter. „Hvor højt vil Du spille? — mig er det lige meget?"

„Lad os saa sige . . . en Denar!"

Et noget drengeagtigt udseende ungt Menneske stod ved Bordet og stirrede paa dem. Pludselig vendte Messala sig om mod ham. „Hvem er Du?" spurgte han.

Det unge Menneske veg tilbage.

„Nej, saadan var det ikke ment! Men Mænd har for Skik at føre Bog selv over Smaating. Jeg skal have en Skriver, — vil Du vise mig den Tjeneste?"

Knøsen trak sin lille Tavle frem og holdt sig beredt til at notere . . .

„Bi et Øjeblik, Messala!" sagde Drusus. „Jeg ved nok, det gælder for et baarligt Barsel at forsinke Tærningekastet ved et Spørgsmaal; men jeg kan alligevel ikke lade være at spørge Dig — — —"

„Saa vælter vi Bægeret først og lader det blive staaende over Tærningerne — saadan!" (Han gjorde det.) „Spørg væk!"

„Kender Du Quintus Arrius?"

„Duumviren?"

„Nej, hans Søn."

„Jeg vidste ikke, han havde nogen Søn."

„Ja det har jo ingenting at sige," fortsatte Drusus, — „men det faldt mig lige ind, at Pollux kan da ikke have lignet Castor mer, end som Arrius ligner Dig!"

(Fortsættes).